

DR. LEVENT UYSAL

5.0

ÖNDE BAŞLAMAK!

Gelecek 5.0, Gençlik 5.0, Liderlik 5.0

DESTEK YAYINLARI: 1410
KİŞİSEL GELİŞİM: 323

LEVENT UYSAL / 5.0 ÖNDE BAŞLAMAK!

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Cansu Poyraz Karadeniz
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: Işıl Ilgıt Şimşek
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak-Mesud Topal

Destek Yayınları: Mart 2021 (3.000 Adet)
4.-5. Baskı: Mart 2021
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-625-441-113-7

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkkan.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

GELECEK ASLINDA HER GÜN GELİYOR!

5.0 ÖNDE BAŞLAMAK!

Gelecek 5.0, Gençlik 5.0, Liderlik 5.0

DR. LEVENT UYSAL

İÇİNDEKİLER

YAZAR HAKKINDA	7
ÖNSÖZ	9
ÖNSÖZÜN DE ÖTESİNDE... ..	15
EĞİTİMİN GELECEĞİ, GELECEĞİN EĞİTİMİ	21

1. KISIM: GELECEK 5.0 / 31

1. BÖLÜM: GELECEK VE ROBOTLAR	33
2. BÖLÜM: GELECEK NASIL GELECEK?	39
3. BÖLÜM: 21. YÜZYILIN İŞGÜCÜ VE KÜRESEL TRENDLERİ NELERDİR?	45
4. BÖLÜM: MAKİNELER İNSANIN BİR FAZLALIK	53
OLDUĞUNU DÜŞÜNEBİLİR Mİ?	53
5. BÖLÜM: KORONAVİRÜS SONRASI DÜNYA TAHAYYÜLÜMÜZ	59
6. BÖLÜM: GELECEĞİN SAVAŞLARI NE ÜZERİNE OLACAK?	65

2. KISIM: GENÇLİK 5.0 / 71

7. BÖLÜM: ÇOCUKLARIMIZI GELECEĞE NASIL HAZIRLARIZ?	73
8. BÖLÜM: YENİ NESİL GENÇLİĞİN SOSYOLOJİSİ: NE İSTİYORLAR?	81

9. BÖLÜM: GELECEK KUŞAKLAR VE KUŞAK TEORİLERİ.....	87
10. BÖLÜM: GENÇLERİN EN BÜYÜK SİLAHI BİLGİ MİDİR?.....	97
11. BÖLÜM: TÜRKİYE’DE YETENEK AÇIĞI ARTIYOR MU?	103

3. KISIM: LİDER 5.0 / 109

12. BÖLÜM: LİDERLİĞİN VE BAŞARININ PSİKOLOJİSİ	111
13. BÖLÜM: DUYGUSAL ÇEVİKLİK NE İŞE YARAR?	121
14. BÖLÜM: OLUMLU DÜŞÜNMENİN GÜCÜNÜ	127
NASIL KULLANABİLİRİZ?	127
15. BÖLÜM: OLUMSUZ DUYGULARI.....	135
NEDEN KABUL ETMELİYİZ?	135
16. BÖLÜM: HAYAL GÜCÜNÜN GÜCÜ	141
17. BÖLÜM :YOLCULUĞUN KALBI: HEDEFLERİMİZ.....	147
18. BÖLÜM: ZAMANINIZIN GERÇEK DEĞERİ NEDİR?	153
19. BÖLÜM: İÇİNİZDEKİ DÂHİYİ NASIL UYANDIRABİLİRSİNİZ?	157
20. BÖLÜM: NASIL KÖTÜ LİDER OLUNUR?	163
21. BÖLÜM: YARATICI BEYİN VE YARATICI LİDER	167
SONUÇ	171
KAYNAKÇA	179

YAZAR HAKKINDA

Eğitim ve İş Hayatı

Levent Uysal 1968 yılında Mersin’de, Doç. Dr. Cevdet Uysal ve Fatma Uysal çiftinin büyük oğlu olarak dünyaya gelmiştir. Babası Doç. Dr. Cevdet Uysal, Ankara Üniversitesi’nden mezun olduktan sonra aynı üniversitede akademik kariyerine başlamıştır. Türkiye’deki akademik kariyerini Almanya’da devam ettiren Cevdet Uysal, 16 yıl boyunca Stuttgart Üniversitesi’nde ders verdikten sonra Türkiye’ye dönerek Çukurova Üniversitesi’nin yapılanması için çalışmalarda bulunmuştur.

İlk ticaret hayatına dedesinin yanında çalışarak başlayan Levent Uysal, İstanbul Üniversitesi Turizm İşletme Bölümü’nü kazanarak İstanbul’a gelmiştir. Üniversite eğitimi sırasında çeşitli işkollarında çalışarak iş hayatında tecrübe kazanmıştır. Levent Uysal, iş dünyasında uzun yıllar Türkiye’nin önde gelen telekom ve teknoloji şirketlerinde üst düzey yöneticilik görevinde bulunmuştur. 2009 yılında babasının vasiyeti üzerine Nişantaşı Eğitim ve Kültür Vakfı ile birlikte, 2010 yılında Nişantaşı Meslek Yüksek Okulu, 2012 yılında Nişantaşı Üniversitesi’nin kuruluşunda yer almıştır. 20 binin üzerinde öğrencisiyle Türkiye’nin başarılı vakıf üniversitelerinden biri olan Nişantaşı Üniversitesi; Sadabad, Osmanbey ve Maslak 1453 NeoTech Kampüsü ile eğitim vermektedir. İnsan odaklı eğitime önem veren Levent

Uysal, hem Nişantaşı Üniversitesi'nde hem de eğitimle ilgili konularda Türkiye'deki her platformda, başta öğrenciler olmak üzere tüm eğitim gönüllülerini desteklemektedir. Öğrencilerin mutluluğunu ön planda tutan Uysal, 20 yıllık profesyonel iş hayatında gerçekleştirdiği ve planladığı çalışmalarla da Türkiye'nin geleceğine yatırım yapmaya devam etmektedir.

Eğitim Bilgisi

Eğitim

Lisans – İstanbul Üniversitesi, İktisadi Bilimler Enstitüsü – Turizm İşletmeciliği Lisansı

Lisans – Aston American Üniversitesi – İşletme Yönetimi Lisansı

Yüksek Lisans – Aston American Üniversitesi – İşletme Yönetimi Yüksek Lisansı

Doktora – Aston American University – İşletme Yönetimi Felsefesinde Doktora

Sertifikalar

HarvardX, Technology Entrepreneurship
MITX, Launching Innovation in Schools

ÖNSÖZ

Ben Levent Uysal. 1968 yılında Mersin’de doğdum. Anne tarafım Kayseri’den, baba tarafım da Tarsus’tan Mersin’e göç etmiş. Dedemin biri esnaf, biri de ziraat ile uğraşan bir köylü. Her ikisinden de çok şey öğrendim. Babam Almanya Stuttgart’ta öğretim üyesi olduğu için genelde yurtdışındaydı. Ben de anneannem ve dedem tarafından büyütüldüm. Bu yüzden Kayseri tarafımın baskın olduğu pek çok özelliğimi arar ve bulurum kendimde. Hele ki bir de esnaf torun olmak var ki, o artık bir kimlik özelliği benim için.

Bizde ilkokul öncesi çocuklar dükkâna çalışmaya gider, sabah namazını kılar, yerleri süpürür, dükkânını açar. Güneş üstümüze doğmadan dükkânımız hazırdır. Çünkü rızık melekleri açık olan dükkâna gelir inancındayız. Günümüzü orada geçiririz, yemeklerimizi orada pişirip yeriz. İlkokul genellikle dükkâna yakın seçilir; sabahçıysak mesela, okula gidip sonra dükkâna döneriz. Benim maceram da zücaciye dükkânında liseye kadar böyle devam etti. Çok eğlenceliydi doğrusu. Mersin’de festivaller olur, orada stantlar açardık. Sanatçılar gelir, hayal dünyasına daldardık.

Bir gün dedem, kendi kendime ticaret yapabilmem için boynumdan askılı bir tabla yapmıştı. Hiç unutmam, 70 kuruşa verdiği ürünleri 100 kuruşa satmıştım. 30 kuruş bana kalmıştı. Yetmez bir de haftalık verirdi. Onu da ilginç bir yöntemle

kademeli yapardı. Adeta bir algoritması vardı. Mesela normalde 10 lira veriyorsa, eğer sonraki haftaya kadar bu para bitmemişse, dedem bu sefer 15 lira verirdi. Bu şekilde bize doğru para harcamayı öğrettiler adeta.

Ben de boş durmadım doğrusu. İlkokul 1'den itibaren kooperatif kolu başkanı oldum. Kantinde çalıştım ve para kazanmayı öğrendim. Bu sebeptendir ki, ilkokuldan beri çalışmanın gerekliliğine inanırım. Küçük bayilerimiz de vardı, kamyonla onlara gidilirdi. Bu servis cuma ve pazar günleri arasında olurdu. Malları verip parayı toplardık. Servisçi bırakırdı malı. Kimden ne alacağımızı yazar, ben parayı tahsil ederdim. Ayrıca dükkânımızda hangi malın sattığını bildiğim için, en iyi mal alacak kişi bendim. Dedem yaşlı olduğu için bilmezdi.

Dedemin okuma yazması yoktu, sadece rakamları bilirdi. Bir gün bile çek senet kullanmadık. Malımızı alırdık, kasımda gel derdik. Kasımda da ödemeyi yapardık. Adeta kendi kurduğumuz bir muhasebe sistemimiz vardı. Mesela kasımda ödenecek olan parayı ayrıca bir bankaya koyardık.

Dedem Ahmet Tapışoğlu, ona Bakırcı Ahmet Ağa derlerdi, öyle basitçe geçirilecek bir figür değildi. Dedem 17 yaşında evlenmiş. Kayseri'de doğmuş, hep sağlık problemleri olmuş. Astımmış. Kayseri çok soğuk olduğu için, Mersin'e göç etmiş. İlkokula gitmemiş, bu yüzden de okuma yazması yoktu. Kendi babasının yanında, fırında çalışmış yıllarca. Orası da hep kül ve duman olduğu için zorlanmış çalışmakta, ama gıkı çıkmamış. Yine de "emek vermek" her şeydir derdi. Çerçilik yapmış sonra. Bilir misiniz bilmiyorum, ama dünyanın en eski mesleklerindendir. Gezgın satıcıların eşek, at üstünde veya araçlarında taşıdıkları iğneden ipliğe ürünleri, köy köy dolaşıp köylünün malı karşılığında takas etmesi ya da para karşılığında satması usulüne dayanıyor. Daha sonra da astım

rahatsızlığı nüksedince Mersin'e göç etmiş. Orada da çerçilik yapmış. Kalay işleri yapmış. Küçük bir dükkânda bakırdan el emeğiyle ürünler yapa yapa yaşamış. Perakendeci dükkânı açmış. Mal alıp satmış ve on yıl içinde en büyüğü olmuş o sektörün.

Anadolu ahlakı vardı dedemde. Hiç borcumuzu ödeyemediğimiz, sorun yaşadığımız olmadı. Her zaman sattığımız malın ardında durduk. "Söz bir markadır, insanın sözü kendi markasını yansıtır" derdi dedem. Bosch markasının reklamını gördüğümde hâlâ bu sözü hatırlarım. "Tutamayacağın sözü söylemeyeceksin hayatta..." BAHÇE de devam ederdi, ben bunu dedemden öğrendim. "Hiçbir zaman yapamayacağın bir şeyle ilgili kimseye bir söz verme" dedi dedem. Ben de bu felsefeyle ilerledim hayatta.

Ondan geleceğe dair öğrendiğim bir sürü şey hatırlıyorum. Bir gün müşterimiz gelip bir bardak istedi. Ben de gittim bir başka dükkândan aldım üç liraya, sattım dört liraya, bir lirayı da cebime koydum. Dedem çağırdı, "Kaça aldın, kaça sattın?" dedi. "Bir lira nerede?" dedi. Ben de "Cebimde" dedim. Dedem, "O para dükkânın" dedi. Ben de, "Bundan sonra şöyle yapalım" dedim. "Cebime kalanın yarısı dükkânın yarısı benim olsun." Dedem bana baktı ve "Sen artık esnaf oldun" dedi.

Çok şanslıydım, güzel bir çocukluk geçirdim. Dedemin güzel bir bahçesi vardı. Her sezon bir oyun çıkardı. Uçurtma zamanı, topaç zamanı, gülle zamanı gelirdi. Bunların hepsini arkadaşlarımla oynardık. Bir fıçı misketim vardı. Yirmi kiloluk büyük fıçılardandı. Satardım çocuklara, sonra oynardım geri alırdım onları. Bütün mahallenin misket alışverişi bendeydi. Hayat sanki oyundu, belki de oyunlaştırma. Aslında şimdikiinden hiç farkı olmadığını görüyorum. Senin olanı sevdiklerinle yaşadığında hayatın anlamı oluyordu.

Bir gün dedem bana bir bisiklet aldı. Adı da Pinokyo. Üstünde “Red Kit” yazıyor, yeşil çok güzel bir bisiklet. Dedeme sordum, “Kaça aldın?” diye. Mesela diyelim iki yüz lira dedi. Hesapladım. Evin karşısında endüstri meslek lisesi var, onun etrafında bir tur beş lira, iki tur on liradan bisikleti kiralayıp bisikletin parasını çıkarıp dedeme ödedim. İki sene sonra da bisikleti aldığı fiyata sattım. Sanki pek çok şey aynı gibi ticaretle değil mi? Sonra dedem bana mobilet aldı. Doğruyu bulduğunda hep daha fazlası oluyordu. Sanki evrenin yasası buydu.

Uçurtma zamanı olurdu... Uçurtmayı çok güzel uçururdum ve havada satardım. İki tane topacım vardı. Biri büyük biri küçük. Büyük topacı vurmak için kullanırdım. Bu şekilde bir sistem yapmıştım. Küçük topaç çok hızlı dönüyordu, o yüzden vurulunca daha çok dönen kazanır tarzı oyunlarda küçüğü kullanırdım. Yani her bir oyuna yönelik strateji yapardım. Dedem bu şekilde öğretirdi bana.

Öğle yemeklerini dükkânda dedem yapardı, ondan yemek yapmayı öğrendim. Belli bir süre sonra yemekleri ben yapmaya başladım. Lise ikide dedem bana bir dükkân açtı. Hemen bizim dükkânın karşısına. Küçük dükkânda biraz daha ucuza satıyoruz. Büyük dükkânın mallarının aynısı aslında. Ayda bir tane Mersin’den apartman dairesi alacak kadar para kazanmaya başladık. İnanılmazdı.

Sonra babam geldi, doçentti. Merhaba dedikten sonra ilk sorusu şuydu: “Hangi üniversiteye gideceksin?” Fakat benim öyle bir vizyonum, misyonum yok. “Üniversiteye hazırlanıyor musun, hangi mesleği istiyorsun?” Dedeme gidip dedim: “Ne işim var üniversitede, dükkânımız var bizim.” Düşünsenize, 1979’da 124 Murat arabam vardı. Araba diyorum. Dedemi getirip götürüyorum. Hal böyle olunca, “Üniversite filan bana göre şeyler değil, teşekkürler” dedim. Babam güzünden ateşler çıkararak,

“Sen ne diyorsun? Ne dükkânı? Sen üniversitede okumazsan bu iş yürümez. Tek misyonunu söylüyorum, doğruca okul” dedi ve gitti beni peşin parayla bir dershaneye yazdırdı.

Babam tam anlamıyla “gelecekçi” bir adamdı. Her şeyi ölçer biçer, tahlil ederdi. Neredeyse her şeye dair öngörülerini vardı; hayata, teknolojiye, mühendisliğe, ticarete, kendisine, bana, ülkesine... Her şeye dair tahminler yürütürdü. İyi ki de öyle yapardı. Çok sezgisel bir adamdı. Mühendislik uzmanlığını bir insanbilimci gibi kullanırdı. Hemen her şeye çözümler düşünürdü. Çok hızlı karar veren bir adamdı. Bu tutumları bende de yeşerdi. Daha sonra da sözünü edeceğim, bugünkü iş hayatımın temellerinden biridir bu tutumları. Temel felsefelerimdir onlar. Canım babam da dedem de belki artık yaşamıyor ama onların değerleri, öğrettikleri geleceğe ışık tutmaya devam ediyor.

Karanlıkta, ışık bulmak mecburiyetindeyiz. Bu ışık da bilgiden geçiyor, öğrenmekten, üretmekten ve belki de o çok korkulan robotlaşma sürecine dahil olamayacak olan duygulara ve akla hitap eden sanattan. Bugünün serveti bilgi! Bilim ve teknolojiyi kavrayan, güce ve geleceğe sahip olacak.

ÖNSÖZÜN DE ÖTESİNDE...

Babam Cevdet Uysal gerçek bir köylü çocuğuydu. Mersin'de, ilkokulu olmayan bir köyde doğuyor. İlkokul ve liseyi Mersin'de okuyor. Doktor olmak için Ankara'da Tıp Fakültesi'ne kayıt yaptırıyor. Trende dönerken, yanına tesadüfen bir doktor oturuyor, doktorluğun kötülüklerini anlatıyor. Babam da ertesi gün geri gidiyor, zaten kafasında ziraat, ekmek, aş var. Ziraat makineleri bölümüne kaydını yaptırıyor. Okul bitiyor. Siyaset hâd safhada etkili. Sağ eğilimli olduğu için bir türlü iş bulamıyor. Derken Stuttgart Üniversitesi'nde bir araştırma görevlisi ihtiyacı olduğunu öğreniyor, bu şekilde hiç Almanca bilmeden Almanya'ya gidiyor. Okuldaki kursta altı ayda Almancayı öğrenirsen, o zaman araştırma görevlisi olarak seni işe başlatacağız diyorlar. Babam da öğrenip sınavı geçiyor.

16 yıl boyunca Stuttgart Üniversitesi'nde çalışıyor, doçent oluyor. Sonra geri dönüyor, Köy Hizmetleri gibi kurumlarda çalışıyor. Bu arada Çukurova Üniversitesi kuruluyor. Ziraat Fakültesi'nin kurulumunda rol oynuyor ve orada dersler veriyor. Ama politik ve ahlaki baskılar onun peşini hiç bırakmıyor. Çok sık iktidar değiştiği için, sol eğilimli bir iktidar gelince Ziraat Fakültesi veya Makine Fakültesi olmayan üniversitelere sürüyorlar. Rapor alıyor, Mersin'e dönmeye çalışıyor. Geri dönüyor, üç sene çalışıyor sonra tekrar sürülüyor. En sonunda Mersin'e uzman olarak geri dönüyor.

Mersin ve Çukurova havzasındaki bütün büyük projelerde imzası vardır. Babam sürekli arazide gezer, köy köy dolaşırdı. Belli dönemlerde pamuk ekilir, neden narenciye ekilmesin gibi sorular sorarak toprak analizleri yapar, köylüye nasıl en verimli şekilde ürün alınır onu öğretirdi. Köylü ile iç içeydi, herkes tanırdı onu. Hangi köye gitsek, oradan hediyeler verilirdi. Sevilirdi, doğal bir liderdi. Hiç kavga etmez, yalan söylemez, en çok kendine güvenirdi.

Sokrates ile ilgili bir kitapta okumuştum, şöyle yazıyordu çok iyi hatırlıyorum: “Kendini tanımak demek, hayran hayran kendini seyretmek demek değildir. Onu arayıp bulmak demektir. Bu nedenle, insanın hem ne olduğunu hem de ne olması gerektiğini araştırmasıdır; nasıl düşüneceğini, nasıl yaşayacağını, nasıl mutlu olacağını kendine sormasıdır.”

Kendine güven, kişinin yeteneklerine, niteliklerine ve yargısına güven duygusu olarak tanımlanır. Sağlıklı bir özgüven seviyesine sahip olmak, kişisel ve profesyonel yaşamınızda başarılı olmanın, psikolojik sağlığın anahtarıdır. Sevgili babamın anlattığı bir hikâye ile devam edeceğim. Bu Levent Uysal olarak hayat felsefemi anlatan en iyi hikâyelerden biridir. Size lotus çiçeğinin hikâyesini anlatacağım.

Lotus yaprağının ortasında, sabah güneşi titrek bir çiy damlası gibi parıldar. Lotus çiçeği sadece vardır... Var olmanın gücüdür. Var olabildiği için güçlüdür... Işık ve oksijenin olmadığı, bir bitkinin asla yetişemeyeceği düşünülen bir ortamda, bataklığın içinde filizlenmeye başlayarak suyun yüzeyine doğru yol alır. Işık, su ve havayla, dünyanın kaynağı bu üç elementle, ölümüne mücadele eder. Yaşamak için, yaşayabilmek için... Tüm amacı, yaşayabilmesi için gerekli olan ışığa ve oksijene kavuşmaktır. Suyun zifiri karanlığında kendiliğinden köklenir; ışığın son huzmesinde olgunlaşır. En sonunda koyu

katran sudan başını çıkararak havaya ulaşır. Suyun yüzeyine vardığında artık büyümesi sonlanmıştır. Bundan sonra, dikenli bir dokusu olan yuvarlak tomurcuklar doğurmaya başlar. Bu tomurcuklar birkaç saat gibi kısa bir sürede, yeterli su ve besinle boyu neredeyse bir metreye varan, çapları üç metreye ulaşan dev yapraklara dönüşürler. Fotosentez yapabilmek, yani yine yaşayabilmek için.

Lotus, çok nazik görünümlü bir çiçektir. Hatta tüm kaynaklarda “gerçek nazik çiçekler” olarak anılırlar. Fakat aynı zamanda çok sağlam karakterli bir çiçektir. Büyük yaprakları, insanları bile üzerinde taşıyabilecek kadar güçlüdür. Lotus çiçekleri bunca çamur içinde büyümelerine rağmen, saf ve kirlenmeden açarlar. Her zaman da temiz kalırlar. Çünkü bitki, yapraklarına gelen en küçük toz zerresini bile orada tutmaz. Bu pisliklerin kendisine zarar vereceğini bilir. Silkinir ve onlardan kurtulur. Hemen ardından, yaprağa düşen yağmur damlalarını, tozları süpürmek amacıyla kullanır. Lotus tüm Doğu kaynaklarında gerçek bir efsanevidir. Hindistan’da, eski Mısır’da hatta Antik Yunan, Roma’da. Lotus çiçeğinin tüm bu kültürlerde, güneşi, doğumu ve aydınlanmayı simgelediğine inanılır. Lotus insanlığının durmak bilmeyen mücadelesi ile de özdeşleştirilir. O, yaşamın devamının sembolüdür. Yaşama kararlılığının... Her türlü zorluğa rağmen ayakta kalılabileceğinin ifadesidir.

İnanılmaz bir hikâye değil mi? Bana her zaman ilham verir. İnsanın da kâmil olma sürecinin böyle olduğunu düşünüyorum.

Aslında herkese bir rol var bu hayatta, o markada yönetici ve sahip olabilir ama dışarıda, evinde bir baba, bir eş, bir arkadaşın ve buna göre yaşıyor insanlar. Farklı rollerimiz var ve o rollere göre hayatımızı yaşıyoruz.

İlkokul 1’e giderken okumayı öğrendik. Okulda okuma yarışları olurdu. Bir dakikada kaç kelime okuyacaksın yarışması.

Sınıfta sürekli birinciydim. Evde annem okuyor bana sürekli, onun okuduklarını tekrar ediyorum. Mesela herkes yüz kelime okuyor dakikada, ben iki yüz elli kelime okuyorum. Hangi sayfayı istese hocam, tık tık tık tık okuyorum. İnanamıyorlar hızıma. Ama hep aynı klasik Türkçe kitabını okutuyorlar. Sınıflar arasında bir yarış oldu. Nâzım Hoca diye birisi var. Dedi ki bugün gazete okutalım.

İnanır mısınız, meğerse ben okuyamıyormuşum... Annem okuyor ben tekrar ediyorum ya, ezberlemişim meğer. Gazeteyle birlikte anladık ki, ben dakikada yirmi beş kelime bile okuyamıyorum. Bu yüzdendir ki, hâlâ okuyarak konuşma yapamam. Doğallıktan yanayım. Çocuklukta olan her şey hâlâ bizimle. Sonra okul hayatım aklıma geliyor ve şimdiki okullarla karşılaştırıyorum.

Şöyle düşünüyorum; Türkiye’de, gereklilikten fazla kurum varlığı, değeri de düşürdü. İşin ticari tarafını artıracak uygulamalarla, eğitimin kalitesi düştü.

Biz bireylere kattıklarımızla, toplumun geleceğini yapılandırıyoruz. Yetersiz öğretmen ve yetersiz aktarımlarla birlikte, toplumun geleceğini de mahvediyoruz. Beş yüz öğretmen yönetme kapasitesi yok, beş bin tane okula ihtiyaç yok, bu okulları yönetme kapasitesi yoksa eğer bu olmamalı. Ne yazık ki Türkiye’de obez bir eğitim metodu var. Sayı olarak obezleşme var, kalite de bunu takip ediyor, aşırı ticari bakılıyor eğitime ve bu eğitimi değersizleştiriyor. Eğitimcilerin altyapıları boş, para olarak bakıyorlar işlerine. Boş markalar, çok para verip eğitimcileri bünyesine dolduruyor. Pek çok eğitimci, markaya sadık değil. Süreklilik olmuyor bu sebeple. Eğitimciler sürekli değişiyor, çocuklar her dönem farklı hocalarla çalışıyor, hepsinden farklı şeyler alıyor ama bir bütünlük yok. Tüm eğitim zaten ezbere dayalı ve tekrara dayalı. Biraz daha proje odaklı, çocukları